

Атила Йожеф

Казват

Едва роден, и нож държах в ръката.
Казват – жребий лек.
Но нещо друго искаше душата –
и взех перото, все пак съм човек.

Изгаря ме и стене верността.
Казват – той обича.
Помилвай ме, свещена простота –
аз просто с тебе се развличам.

Не помня, но и не забравям.
Казват – как така?
Изгубеното в тоя свят остава,
намерено от нечия ръка.

Стихии всемогъщи ме връхлитат.
Казват – ще умре.
Чух толкова неща, че предпочитам
да замълча. Така е по-добре.

КРАЙ

© Петър Анастасов, превод от унгарски

Attila József

Форматиране: maskara, 2008

Издание: Околчица 2008. Литературно-художествен алманах.

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/9771>]